

[Grove]

baggrund for den holdning, skulle fru Pia Kjærsgaard i langt højere grad, end tilfældet er, deltage i det europæiske samarbejde, vi har her i Folketinget, i det arbejde, vi udfører i Markedsudvalget, og i de rejser, Markedsudvalget foretager, samt i de sammenkomster, vi har i Udenrigsministeriet. Ellers skulle fru Pia Kjærsgaard – og jeg skal naturligvis ikke blande mig i de interne forhold i Fremskridtspartiet – overlade det til de medlemmer af Fremskridtspartiet, der deltager regelmæssigt i disse sammenkomster og forhandlinger. Det ville lette arbejdet ganske betydeligt, og det ville også medføre, at Fremskridtspartiet ville være orienteret for så vidt angår den forespørgsel, vi har i dag. For jeg tror, at jeg på de syv partiers vegne kan sige, at der ikke bliver oplyst noget som helst i denne sal i dag, som vi ikke har diskuteret dels med statsministeren, dels med udenrigsministeren, dels i Markedsudvalget, ikke én gang, men mange gange. Ligeledes ville fru Pia Kjærsgaard opleve, hvorledes det er at komme rundt i verden og bl.a. mødes, de tolv parlamenter, som vi gjorde her for nylig i London, hvor man kunne få en fornemmelse af, hvad der rører sig i disse lande.

Hvis man har været med dér, ved man, at det er en vanskelig forhandlingsopgave, vi har sat regeringen på. Det erkender vi syv partier, og vi støtter på hver sin måde den forhandling. For er der noget, der betyder noget for Danmark, er det, at vi nu får en løsning, som gør, at vi er fuldgyldige medlemmer i EF, deltager i det europæiske samarbejde og dér kan være med til at udvikle og udvide EF i de kommende årtier. For man skal også være klar over, at de beslutninger, vi træffer her i Danmark, i allerhøjeste grad vil få virkning for ikke blot de nordiske lande, men også Østrig og Schweiz.

Jeg går ud fra, at vi alle er enige om, at vi gerne vil udvide det europæiske samarbejde fra de tolv til flere. Det betyder også meget for os Konservative, at vi nu har mulighed for at få betydelig større åbenhed, betydelig mere nær-demokrati og mere demokrati i det hele taget ind i dette samarbejde, som vi i allerhøjeste grad har manglet i Romtraktaten, og som vi føler er en værdifuld følge af det, der sker her.

Jeg er ikke i tvivl om, at vi har muligheder for at gennemføre det, og mulighederne er blevet betydelig bedre når syv partier står bagved. Jeg kunne ønske, at Fremskridtspartiet også

stod bag ved det – det så jeg meget gerne – men det har ikke været let overhovedet at få kontakt til Fremskridtspartiet i denne sag. Det er, som om man på forhånd har sagt: Vi protesterer, og vi vil helst stå alene i denne sag. Det gør man så også, men det er hverken til gavn for Danmark eller for det europæiske samarbejde. Derfor vil vi andre, herunder vi fra konservativ side, arbejde stærkt for, at vi får en løsning på det, og vi vil gøre alt for at få den danske befolkning til at stemme ja næste gang. Og det tror jeg også vi får den til.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Ja, det er der jo ikke nogen der kan vide noget om på nuværende tidspunkt.

Men det giver mig anledning til at stille spørgsmålet: Har partierne bag det såkaldte nationale kompromis diskuteret, hvornår vi skal have den folkeafstemning? For noget af det, vi har måttet lægge ører til, var jo, at Major i de danske tv-aviser udtalte, at det skulle vi have i maj. Er det også noget, man har aftalt på forhånd bag lukkede døre? Det er jo i virkeligheden det, det handler om. Jeg bliver nærmest angrebet af den konservative markedsordfører, fordi vi har rejst en debat i folketingssalen. Jamen er det egentlig ikke sådan, at åbenhed, nærhed og demokrati er en del af den aftale, man har indgået mellem de syv politiske partier?

Jeg taler ikke på hele den danske befolknings vegne. Jeg ved ikke – eller hvordan hr. Grove nu udtrykte det – hvad den danske befolkning mener er bedst. Men jeg ved i hvert fald så meget, at der var et flertal den 2. juni, og det må hr. Grove da også acceptere og respektere.

Jeg savner stadig væk svar på de spørgsmål, som jeg stillede i den første halvdel af debatten: Hvordan forholder man sig til det rent forfatningsmæssigt? Jeg synes virkelig, det er et problem, at man ikke respekterer et udfald af en folkeafstemning – for det er jo i virkeligheden det, man ikke gør. Og jeg synes i hvert fald ikke, man kan være bekendt at angribe Fremskridtspartiet, fordi vi har taget debatten ned i folketingssalen, hvor der jo dog trods alt er offentlighed, hvor der er mennesker, der kan høre på det, hvor det bliver skrevet ned i Folketingets forhandlinger, hvor der forhåbentlig er